

“No sóc independentista ni me’n faré. No estic per caure”

- Creu que una part del secessionisme ha descobert en ell un no independentisme “respectable”
- Vaticina que en el pròxim govern hi haurà independentistes i no independentistes

“Tinc una consciència molt forta de què és el que he de fer, i això em dona molta serenitat i força. No tinc dubtes davant del que he fet i si demà m’hi tornés a trobar, ho tornaria a fer. Això em dona una certa tranquil·litat

“Això de la censura d’idees, la meua mare, que té 91 anys, ho associa a moments del franquisme i és una cosa que l’espanta

EMILI BELLA - BARCELONA

Seiem al lloc dels fets, a la sala on es reuneix la mesa del Parlament. Penjats a la paret, ens miren tots els presidents de la cambra, des de Lluís Companys a Núria de Gispert. Mirades que pesen, les mateixes que van observar els funcionaris judicials que van entregar els advertiments del Tribunal Constitucional als membres de la mesa sobiranistes. “Els rebem aquí perquè s’adonin que són al Parlament; ells són funcionaris judicials, però nosaltres som un poder de l’Estat, legislatiu, i com a mínim tenim la mateixa legitimitat que el poder judicial”, reivindica Joan Josep Nuet i Pujals, que el mes passat va haver d’anar a declarar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per haver permès, com a secretari tercer, la tramitació d’iniciatives sobiranistes. “Estem desobeint una censura d’idees”, argumenta. El líder d’EUiA està “enutjat” i “emprenyat” per la persecució, però no intranquil: “No tinc dubtes davant del que he fet i si demà m’hi tornés a trobar, ho tornaria a fer. Tinc la consciència neta i en pau.”

La seva mare, que té 91 anys, és qui ho viu amb més preocupació. “L’altre dia em trucava i em deia: «M’han dit que t’han pres!», com si m’haguessin detingut. Suposo que va veure la tele i no acaba d’entendre què és exactament el que està passant. Això de la censura d’idees, ella ho associa a moments del franquisme i és una cosa que l’espanta.”

La germana pertany a un grup excursionista i, de vegades, l’han felicitada i l’han petonejada en alguna excursió en descobrir qui és el seu germà. “Està una mica al·lucjada, però contenta.” Igual que la companya i el fill de Nuet, de 23 anys. “No estan espantats, però sí sorpresos. Ella va venir el dia que vaig anar a declarar i hi havia tanta gent...” A partir de l’acció judicial espanyola i del compromís personal amb el dret a decidir peti qui peti, el diputat de Catalunya Sí que es Pot s’ha convertit en un polític admirat per l’independentisme, malgrat que ell no en sigui. “No sóc independentista ni me’n faré. La gent diu: «Bueno, però tu ets amic nostre; tu ja estàs per caure». No, no, jo no estic per caure; no va d’això”, aclareix.

Ara bé, Nuet defensa que a Catalunya, sense ser independentista, es pot operar amb tot un relat sobiranista i democràtic: “Una part de l’independentisme ha descobert un no independentisme respectable. Jo sempre he cregut que els no independentistes i els independentistes tenen un àmbit de treball conjunt; el futur del país és aquest diàleg, també a partir del 2 d’octubre [l’endemà del referèndum].” En aquest sentit, pensa que hi ha sectors no indepen-

dentistes i independentistes “que estan en una postura tan extrema que tenen dificultats per conviure en un mateix espai físic i polític”. Tanmateix, està convençut que aquesta “centralitat de gent independentista i no independentista és la clau del proper període; de fet, estic convençut que són els qui governaran aquest país”.

‘Momentum’ Nuet

En tot cas, el dirigent dels comuns aprofita el seu momentum com una finestra d'oportunitat per explicar al món la seva versió del que està passant. Al juny, va viatjar a Cuba, on es va reunir amb membres de l'Assemblea cubana, a qui va entregar la resolució del Parlament que rebutjava el bloqueig dels Estats Units sobre l'illa i a qui va informar sobre la situació a Catalunya. Al març, va acudir a un seminari a Mèxic i en va sortir amb una resolució sota el braç a favor del referèndum signada per 150 organitzacions d'esquerres d'una quarantena de països. “D'aquí a un temps encara valorarem més políticament aquest moment”, augura.

El secretari tercer de la mesa descriu com una sorpresa inesperada l'ofensiva judicial espanyola. Realment no us ho podíeu esperar, d'aquest Estat? “Potser era esperat d'una altra manera, però pensar que es concentrarien en la mesa i en el debat previ de la tramitació de les iniciatives no m'ho esperava.” Sí que veia a venir un xoc de legitimitats, però a posteriori. Com que pel procés participatiu del 9-N del 2014 l'Estat no va actuar d'aquesta manera, no calculava que el Tribunal Constitucional enviés advertiments. “Et diuen «vigila el que fas» i, a més, t'ho comuniquen per escrit. «Si vostè el dia tal fa alguna cosa, pensi que pot ser inhabilitat, pot rebre una multa o pot anar a la presó.» És un element d'intimidació.”

El prisma de Reus

Nuet veu el món amb ulls de reusenc. En va marxar el 1988, però hi va passar la infància i l'adolescència. També va començar a militar políticament a Reus, on viuen la mare i la germana. Després, va anar a estudiar història a Tarragona i es va especialitzar en història contemporània. A Barcelona, hi va viure un parell d'anys, fins que es va traslladar al Vallès Occidental, a Montcada i Reixac, d'on és la seva companya. Ella pagava menys de lloguer, i cap a Montcada falta gent. Allà, va ser regidor des de 1991 fins al 2003; primer tinent d'alcalde i portaveu del govern municipal durant els primers dos mandats. Amb 53 anys, en porta tants a Montcada com els que va viure a Reus: “Alguna vegada li faig broma a la meua companya: «Quan ens jubilem, podríem anar a viure a Reus.» Però ella no vol, és molt de Montcada.”

Com interactuen en vós Reus, Catalunya, Espanya i Europa? “Si mires el món des del prisma de Reus, pots ser cosmopolita i estimar molt la terra propera. Jo sóc sobiranista, profundament català i, al mateix temps, l'internacionalisme i la fraternitat són idees molt estimades.” Des de la paret, Ernest Benach assenteix amb la mirada.